دچار خللی عظیم کرد. درست است که هالیوود نسوخت و زنده ماند اما برهوت حاصل از سوختگی‌های چشمگیر اطراف آن به مدت‌ها کار و سرمایه‌گذاری بی‌وقفه نیاز دارد تا کارخانه بزرگ رویاسازی هالیوود به نقطه قبل از وقوع این بلای کم‌سابقه از نظر میزان تولید و آثار مورد نظر خود و کیفیت بالای آنها رجعت کند و همانی بشود که قبلاً بود. به واقع بی‌دلیل نیست که در سال اکران فیلم‌هایی بسیار پرفروش همچون کار کارتونی «درون- بیرون ۲» و فیلم کمیک بوکی «ددپول مقابل وولورین» و آثاری پر سر و صدا و سرشار از افشاگری‌های تلخ پیرامون ترویج هر چه فزون‌تر روابط سوء فرهنگی و انواع تخلف‌ها در جوامع غربی همچون «Conclave» و «من هنوز اینجا هستم» پیش رفتن هالیوود تا مرز مرگ تبدیل به ماندگارترین حادثه تأسف‌آور در حافظه سینما و در حیطه کل هنرهای نمایشی شد. این رویداد دمار از روزگار سینمای ظاهراً زیبا و باطناً پرریای آمریکا درآورد و دست ظاهرسازان هنر هفتم را در غرب به‌شدت رو کرد.

آیا آیین‌های گرامیداشت هنرمندان برتر و بویژه اسکار به آنها الزامی هم دارد یا خیر و چنین کاری در این مقطع خاص از زمان اصولاً از معنا و مفهومی برخوردار است یا نه؟

کوچک شدن فرش‌های قرمز

در آن روزها جین اسمارت هنرپیشه زن ۷۴ ساله آمریکایی که سابقه فتح دو جایزه گولدن گلوب و شش جایزه امی (اسکار تلویزیونی) را دارد و در تئاتر و سینما هم درخشیده است و از ۲۰۲۱ به بعد در سریال تلویزیونی «Hacks» هنرنمایی کرده است، روی صفحه شخصی‌اش نوشت: «احترام فراوانی برای مجریان مراسم سالانه توزیع جوایز مهم سینمایی قائلم اما امیدوارم لااقل این بار شبکه‌های تلویزیونی پخش کننده این مراسم درآمدهای کلانی را که بابت پخش این آیین‌ها دریافت می‌دارند، به جای هزینه کردن در راه پررونق‌تر شدن کسب و کار خویش صرف کمک‌رسانی به خانواده‌های پرشمار آسیب‌دیده در این آتش‌سوزی مهلک کنند یا با لغو پخش تلویزیونی این گونه مراسم بخشی از ثروت هنگفت خود را به وابستگان قربانیان این حادثه اهدا کنند.»

حتی در فضایی آن همه تیره و پس از سوختن بیش از ۲۵۰ هزار خانه در لس‌آنجلس و آواره شدن موقتی فزون‌تر از ۳۵۰ هزار خانواده در جریان آتش‌سوزی پالیسادیس در اعلام کاندیداهای جوایز اسکار تأخیری بیش از پنج روزه اعمال نشد و مراسم توزیع جوایز در همان وقت مقرر قبلی (دوشنبه ۱۳ اسفند) در شهر لس‌آنجلس برپا شد. البته مجریان مراسم امسال که نود و هفتمین دوره اسکار به حساب می‌آمد، در حال و هوای این آیین تغییراتی را ایجاد کردند و مراسم فرش قرمز و ورود ستاره‌ها به آن را بسیار محدود ساختند و به احترام درگذشتگان بزرگ‌ترین آتش‌سوزی روی داده در ایالت کالیفرنیا (و کل تاریخ حیات آمریکا) کوشیدند مراسم را قدری سنگین و رنگین‌تر از گذشته به اجرا بگذارند. نوع حضور و اظهارات شماری از حاضران در مراسم و کاندیداها و برندگان جوایز هم توأم با تأکید بر حفظ اصول انسانی و مقدم شمردن ملاحظات اجتماعی بر هرگونه زرق و برق سینمایی و پرهیز از جشن گرفتن در ایامی بود که هنوز آثار ترسناک مرگ و میرهای روی داده در لس‌آنجلس و تبدیل شدن دشت‌های سرسبز این شهر به برهوتی از خشکی و ویرانی به‌شدت به چشم می‌خورد. اینک نیز این حس و باور آشکار وجود دارد که بازسازی کالیفرنیا و بویژه لس‌آنجلس و دمیدن مجدد روح زندگی به این منطقه مرده پروسه‌ای به‌شدت زمانبر خواهد بود.

سران آکادمی اسکار: ما از این بحران عبور می‌کنیم

دو نوع نگاه به واقعه آتش‌سوزی مهیب لس‌آنجلس و تأثیر آن بر سینما و شهرک بزرگ سینمایی هالیوود وجود دارد. یک نگاه این است که پس از این فاجعه انسانی ارزش و اهمیت اسکار از هر زمانی کمتر شده اما یک دیدگاه و سؤال دوم هم با این مضمون خودنمایی می‌کند که؛ از به بار آمدن این همه ویرانی آیا رونق گرفتن دوباره هالیوود و احیای مجدد صنایع فیلمسازی نمی‌تواند بسیار بیشتر از سایر راهکارها حیات و امید را به این شهر فلک‌زده بازگرداند و موجب نجات کالیفرنیا از شرایط دهشت‌بار سه ماه اخیر خود شود؟ آنچه قطعی می‌نماید، دیدگاه مثبت سران آکادمی اسکار نسبت به آینده است و این را می‌شد در بیانیه‌ای مشترک که بیل کریمر مدیر اجرایی و جانت یانگ رئیس این آکادمی در اوایل بهمن ماه صادر کردند، حس و رؤیت کرد. در بخشی از این بیانیه آمده است: «ما یقیناً از این دوران بد و تلخ عبور خواهیم کرد و هالیوود را به روزهای خوش‌اش بازخواهیم گرداند. این کار با تلاش گروهی ما و همت کل جامعه سینمایی آمریکا قابل انجام است.»

اتحادیه تهیه‌کنندگان سینمای آمریکا که مراسم معرفی بهترین آثار سینمایی سال براساس آرای اعضای آن همواره از رویدادهای بارز ایام توزیع جوایز بهترین‌های هنر هفتم به شمار آمده است (وی به سبب آتش‌سوزی لس‌آنجلس این مراسم دو بار به تعویق افتاد) یک پویش مالی جدید را به راه انداخت که هدف از آن، کمک‌رسانی در هالیوود بوده که آتش‌سوزی پالیسادیس ماه‌ها در تولید فیلم‌های در دست ساخت‌شان تأخیر انداخته و این تأخیر را حتی تا ماه‌های آوریل و مه (فروردین و اردیبهشت) هم به درازا خواهد کشاند.

مراسمی تازه در مراسم توزیع جوایز «گرمی»

در این میان جوایز «گرمی» (که آن را اسکار هنر موسیقی هم می‌انگارند) طبق قرار قبلی در روز ۱۵ بهمن برگزار شد اما به احترام درگذشتگان و آسیب‌دیده‌های پرتعداد آتش‌سوزی پالیسادیس محدودتر و کم زرق و برق‌تر از همیشه به اجرا درآمد. هاروی میسن جونیور، مدیر اجرایی آکادمی عالی موسیقی آمریکا در توجیه این برنامه‌ریزی جدید گفت: «هدف ما از برگزاری بموقع مراسم امسال گرمی اضافه بر گرامیداشت بهترین‌های سال جمع‌آوری انواع اعانات برای جامعه به‌شدت آسیب‌دیده ایالت کالیفرنیا و تشکر از تلاش شجاعانه نهادها و واحدهایی بود که پس از یک ماه تلاش سرانجام این آتش‌سوزی را مهار کردند. به واقع آتش‌نشان‌های پرشهامت ما خود از قشری بودند که در این قضایا خسارات فراوانی را متحمل شدند.» شاید در روال و نوع اجرای مراسم اسکار هم تغییرات زیادی رخ داده باشد ولی این آیین هم مثل مراسم «گرمی» در تاریخ مقرر قبلی برگزار شد. این در حالی روی داد که آکادمی علوم سینمایی و هنرهای تصویری با تجربه برگزاری توأم با تأخیر مراسم اهدای جوای اسکار بیگانه نیست و چنین چیزی را چند بار طی ۹۷ سال برگزاری این مراسم، به اجبار و بر اثر مشکلات اضطراری خلاف میل ذاتی‌اش متحمل شده است. یکی از این موارد در سال ۱۹۳۸ شکل گرفت که به سبب جاری شدن سیلی مهیب در لس‌آنجلس مراسم اهدای جوایز اسکار دچار یک هفته تأخیر شد.

سرزمین تباهی‌ها

آتش‌سوزی وحشتناک لس‌آنجلس خسارات شخصی فراوانی را هم به جامعه سینمایی هالیوود و اعضای شاخص آن وارد کرد. از ۵۵ عضو هیأت رئیسه آکادمی اسکار، خانه‌های ۴ نفر به کلی سوخت و به تلی از خاکستر تبدیل شد که یکی از آنها لینت‌هاول تیلور بود که از تهیه‌کنندگان آثار هالیوودی است و دیگری بروک بره‌تون که از متخصصان درجه اول هنر جلوه‌های بصری و مسئول ارشد آن در هیأت مزبور است. البته منازل تعدادی از بازیگران معروف هالیوود هم طعمه حریق شد و تا مرز نابودی کامل پیش رفت و از این دست نفرات می‌توان به مل گیبسون، جف بریجز، بیلی کریستال، مندی مور، دایان وارن و آنا فاریس اشاره کرد. این ضرر شاید از دید سران کارخانه‌های بزرگ رویاسازی هالیوود مهم‌ترین خسران وارد شده به آن باشد. چیزی که سبب شد شهر به اصطلاح فرشته‌ها تبدیل به سرزمین تباهی‌ها و مأمن مرگ شود و پس از سال‌ها فخرفروشی به این و آن از هرگونه تلألو و فروغ تهی شود.